

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

308

Szerző: **BUDAPESTI TÉL**

Cím: **Írták: G. Borovik és Dm. Baltermanc**

Forrás: *Magyar Tűz*

1954. J. 20.

(Hely) (Idő) (Köt. v. fűz.) (Oldal)

Hely:
Idő: *1954*
Személy:
Helyszám:

Budapest nyomda.

Az «Ogonyok» című szovjet heřlap két Budapesten tartózkodó munkatársa cikket írt a téli Budapestről. Ebből a cikkből — amely számos fényképpel illusztrálva megjelent az «Ogonyok» legutóbbi számában — közöljük az alábbi részleteket:

Budapestre utaztunkban átlapoztunk néhány útmutatót, hogy megtudjuk: milyen az időjárás a magyar fővárosban. Az útmutatók egybehangzóan azt állították, hogy Budapestet évi 1900—2000 órán át éri a napfény, a januári átlagos hőmérséklet mínusz 2—3 Celsius-fok, viszonylag kevés csapadékkal. A vonat sűrű ködben futott be a pályaudvarra. A hőmérő mínusz 15 fokot mutatott, s ami a legfőbb, olyan öreg budapestiek is alig emlékeznek.

A hó váratlanul, december 31-én szakadt a fővárosra.

Másnap vastagbetűs címmel hozták a lapok: «Megjött a hó!» A tél újévi ajándékát nemcsak a sportbarátok fogadták örömmel. Nagyon hasznos volt ez a havazás: szeptember óta nem volt eső és ez komolyan nyugtalanította a gabonatermelőket. A hó, mintha megérezte volna a szíves fogadtatást, kétszeres erővel omlott alá a fellegekből. A szokatlanul erős havazás bizonyos nehézségeket okozott a fővárosban.

A hó támadása ellen «motoros osztagokat» vetettek be, de a budapesti hótisztítóberendezések — a fővárosban ritkaságszámba megy az ilyen erős havazás — elégteleneknek bizonyultak. Ekkor támadásba indult a «gyalogság» is. A város lakosai gyorsan megtisztították a járdákat. Egész «hegyvonulatok» húzódtak az utcák két oldalán. A hórakásokat a város legifjabb lakosai nyomban megszállták szánkóikkal.

Ezekben a napokban nagyon sok a gyermek a budapesti utcákon. Ennek két oka van: a gyermeksereg számára szokatlan, sok örömet nyújtó időjárás, és az iskolai szünidő. A város kicsi gazdáival

azonban a Kistext-textilgyárhoz tartozó óvodában kezdtük meg az ismerkedést. Mikés Margit, az óvoda vezetője — egészen fiatal leány — végigvezetett bennünket a kényelmes szobákban. Azt hittük, hogy játékboltban járunk, olyan sok gyermekasztalt, széket, s mindenféle játékot láttunk.

A csinosan öltözött gyermekek komolyan fogadtak bennünket. Szemükből bizalom sugárzott, amikor barátságosan ránköszöntek. Néhány percig szívesen álltak a fényképezőgép előtt, de amikor meggyőződtek róla, hogy mégsem repült ki a «madárka», lassan elódalogtak, hogy valami más, roppant fontos dologgal foglalkozzanak. **Megtudtuk, hogy a szülők napi**

1—2 forintot fizetnek a gyermekek óvodai ellátásáért. Bizony, ez nem nagy összeg, hiszen 1 pohár málnaszörp kerül 1 forintba...

Ha megkérdezzük egy budapesti gyereket, mi tetszik neki legjobban a városban, csaknem biztosan ezt válaszolja: az Úttörő Áruház. A budapesti gyermekek három éve kapták ezt a gyönyörű ajándékot. A csillogó üvegtáblás, hatalmas épület Pestnek abban a kerületében találjuk, amely a régi Magyarországon elegáns üzleteiről volt híres. Csak a gazdag embereknek volt pénzük arra, hogy itt vásároljanak.

Az áruház dolgozói saját szerű gyermekklubba változtatták ezt az épületet. Az iskoláskorú gyermekek számára «irodalmi pénztekeket» tartanak, meghatározott időben filmeket mutatnak be a fiatal vásárlók számára. Az áruháznak saját gyermekpostája, gyermekfodrása van. Az utóbbi arról híres, hogy még a legrakoncátlanabb gyermekeket is megnyugtatja.

A Gheorghiu-Dej Hajógyárban Ózdi Bélával, a pártszervezet fiatal titkárával beszélgettünk. Elmondotta, hogy a gyár, amely a régi Magyarországon a forradalmi mozgalom egyik fellegvára volt — a felszabadulás után körülbelül 1200 funkcionáriust adott az országnak.

A párttitkár végigvezetett bennünket az üzem hatalmas területén és büszkén mutatta gyártmányait: a magánjáró emelődarukat, a Lengyel Népköztársaság számára épülő utasszállító- s a Szovjetunióknak készülő hatalmas teherhajókat.

Azelőtt, a régi gyárban, nem tudtak ilyet készíteni! — mondja Ózdi és vidáman hozzát teszi: — Tudja, mikor kezdtük építeni az első hajókat a Szovjetunióknak? Nem? Hosszú története van. A gyár közvetlenül a háború előtt két teherhajóra kapott megrendelést a Szovjetuniótól. Milyen lelkesedéssel láttak hozzá munkásaink az építéshez! De közben megkezdődött a háború. Világossá vált, hogy a hajókat — ha elkészülnek — a fasiszták kapják. A munkások ekkor szabotálni kezdték az építést... 1943 május 1-én az egyik hajó árbocán ott lobogott a vörös zászló. A rendőrség két napig nem tudta levenni. A parancsnok dühében a haját tépte, de nem segített sem a fenyegetés, sem a megtorlás. A munkások egészen a háború végéig húzták-halogatták az építést. De amikor a Szovjet Hadsereg felszabadította Magyarországot, a munka nyomban megélénkült, s a hajókat átadtuk a megrendelőnek. Sokáig építettük, de végül is megépítettük, ahogy kell, s annak adtuk át, akit illet...

A budapestiek lelkes színházi látogatók, szeretik a zenét, a festészetet. Ha a hirdetőoszlopokra pillantunk, látjuk, milyen nagy és sokrétű a főváros kulturális élete. Az egyik hirdetés egy opera századik előadására hívja fel a figyelmet, a másik plakát a IV. Magyar Képzőművészeti Kiállítást hirdeti. Plakátokat olvasunk a tudományos előadások, színdarabok programjáról, a munkásklubokban bemutatásra kerülő filmekről. Budapesten 18 színház és hangversenytér van. A hét bármely napján nehéz jegyet kapni. A budapestiek Moliére, Schiller, Shakespeare, Tolsztoj műveiben, a magyar klasszikus írók és a jelenkori drámaírók színdarabjaiban gyönyörködnek. Szeretik a találó szavakat, a pontosan célbaütő tréfát, szatírákat. Voltunk a «Vidám Színpad» előadásán. A termet állandóan vidám nevetés tölti meg. Igaz, fényképezőgépünk lencséje néhány komor arcot is megörökített, de hát nincs mit tennünk: egyeseknek nincs inyükre a szatíra...

Az egyik utcán elbeszélgettünk Dulás Mihállyal, az öreg budapesti plakátragasztóval.

— Már 46 éve végzem ezt a munkát... Jártam én ezeken az utcákon akkor is, amikor a szovjet katonák kiűzték Budapestről a vérszopókat. Akkor a szovjet parancsnokság hadijelentéseit ragaszgattam... Hej, micsoda romokban hevert a város! Már azt hittem, sohasem ébred új életre a mi gyönyörű Budapestünk. De képzeljék csak, néhány nap múlva már felragasztottam az első színházi plakátot: az Operaház megkezdte előadásait... El-eljártam a Dunapartra, s nézegettem, hogyan állítják helyre a hidakat. Bizony, barátaim, február 13-án volt kilenc éve, hogy Budapest felszabadult. A mai Budapest szebb, mint a régi. Összeszámolták, hány új ház épült a munkáskerületekben?

A múlt nyáron az árleszállításról szóló hirdetményeket ragasztottam. Olyan jóleső érzés töltötte el a szívemet, mintha én magam csináltam volna az árleszállítást!... Tudom, hogy az új élet építése nem plakátragasztás, hanem sokkal nagyobb, bonyolultabb munka. Mindnyájan tudjuk ezt. Mégis felépítjük az új életet. Látják ott, a hegyen a felszabadító szovjet katonák emlékművét? A nép Szabadság-szobornak nevezte el. A mi jövőbevetett bizalmunknak a szabadság a záloga, amelyet azokban a nagy napokban harcoltak ki a mi számunkra is a szovjet emberek.